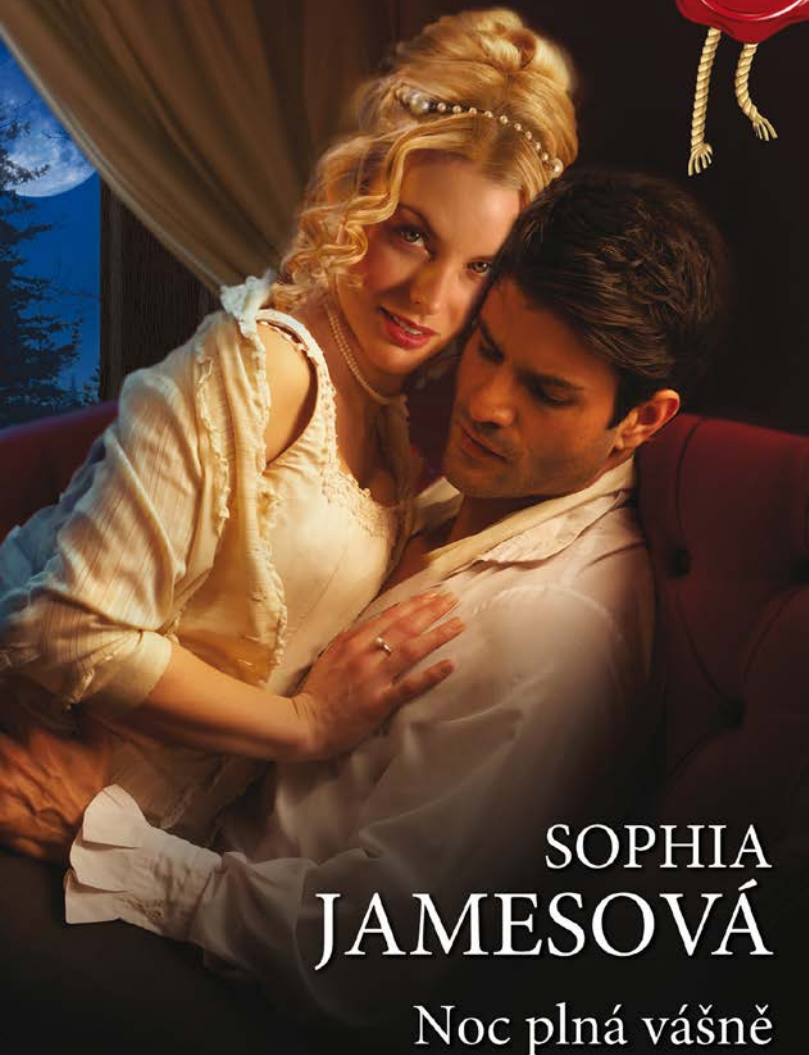

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

SOPHIA
JAMESOVÁ

Noc plná vášně

SOPHIA JAMESOVÁ

NOC PLNÁ VÁŠNĚ

PŘEKLAD

BLAŽENA VESELÁ

Milá čtenářko,

věřím, že naleznete pár vlídných květnových odpolední či podvečerů, které budete moci strávit s mými romancemi. Hned v té první s názvem Zachráněná čest se setkáte s milou a nekonvenční Emmou, kterou rodiče vmanipulují do sňatku s pohledným, ale velice komplikovaným šlechticem ze sousedství. Emma bude muset prokázat mnoho důvtipu a trpělivosti, aby její manželství začalo fungovat...

Ve druhé romanci s názvem Noc plná vášně se dostaneme do Paříže roku 1812, kdy Napoleon se svou armádou odtáhl do Ruska, a v hlavním městě si jdou po krku nejrůznější mocenská uskupení. V prostředí násilí, intrik a úskoků mohou přežít jen velmi odolní jedinci. K těm patří i krásná špionka Celeste a geniální anglický zvěd major Shayborne. Tato povídka je i prvním dílem třídílné minisérie Poslání džentlmenů.

Přeju Vám, ať Vám jaro rozkveté i v duši.

S láskou

Váš Harlequin

Sophia Jamesová

NOC PLNÁ VÁŠNĚ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Night of Secret Surrender

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Blažena Veselá

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2018 by Sophia James
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8994-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8995-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8996-2 (PDF)

POZNÁMKA AUTORKY

Roku 1812 byla Paříž plná nejrůznějších uskupení soupeřících o politický vliv. Napoleon Bonaparte Francii opustil, aby dovedl svou armádu do Ruska, čímž vzniklo mocenské vakuum. Dvěma muži, kteří více než s radostí přivítali možnost posílit své postavení, byli Henri Jacques Gillaume Clarke, ministr války, a Anne Jean Marie René Savary, nově jmenovaný ministr policie.

Obzvláště Clarke uměl manipulovat slabšími a níže postavenými a v době císařovy nepřítomnosti svůj vliv ještě významným způsobem posílil. Byl to Francouz irského původu proslulý coby lstivý protivník, jehož vychytralost znepokojovala i samotného Napoleona. Do konce zmíněného roku však upadl v nemilost:

Joseph Fouché zřídil Ministerstvo policie, a třebaže v jeho čele stál roku 1812 Savary, chod ministerstva byl poznamenán Fouchého všudypřítomností a vypočítavou prohnaností.

Ve stínu větších oficiálních ministerstev jen kvetly menší výzvedné služby, a právě do této oblasti jsem zasadila fiktivní skupinu Les Chevaliers – Kavalíry, k nimž patří má hrdinka Celeste Fournierová.

NOC PLNÁ VÁŠNĚ

Francie roku 1812 byla ve válce s Velkou Británií, ale Amerika za vlády prezidenta Madisona vyslala do Paříže delegáty, aby takříkajíc otestovali terén.

Doba byla zralá na změnu a nikdo si nechtěl nechat ujít příležitost vést Francii do nového století. V ohroženém Císařství se situace měnila každým okamžikem, což vytvořilo skvělé podhoubí pro náš příběh.

PRVNÍ KAPITOLA

Paříž, Francie – červen 1812

Major Summerley Shayborne otevřel dveře svého bytu na Rue St Denis a uviděl mladou ženu, která tam na něj v přítmí čekala.

Na kořeni nosu jí seděly silné brýle a běloskvoucí vlasy měla volně svázané v týle. Takovou barvu ještě u nikoho jejího věku neviděl, proto si domyslel, že vlasy nejsou pravé.

„Přišla jsem vás varovat, *monsieur*.“

Shay stačil zahlédnout čepel nože, která se jí zaleskla v levé ruce.

„Varovat mě před čím, *madame*?“ Nedokázal zařadit její přízvuk. Mluvila francouzštinou s intonací člověka, který nikam nepatří.

„Savary a Ministerstvo policie vás sledují,“ pokračovala s precizní výslovností. „Na Martově poli a v různých kavárnách jste se až příliš zajímal o francouzské válečné záležitosti a lidi se začínají vyptávat.“

Zapálila svíčku a odvrátila se, aby se skryla před jejím jassem. Když se plamen rozhořel, posvítla si na Shaye, sama však zůstala v polostínu.

„Někteří dokonce soudí, že možná vůbec nejste americký důstojník.“

„Co jste zač?“

Krátce a nevesele se zasmála a Shayovi náhle přeběhl po zádech mráz.

„Tady se z nikoho nestane politický vězeň. Jediný chybný tah, a jste mrtvý. Ani okouzlující a zvědavý cizinec není imunní vůči noži, který mu tiše projede mezi žebry.“ Mihotání plamene jen zvýrazňovalo její nehybnost. „Do pár dnů je tu policie a budou se vyptávat. Vy jako špion, majore Shayborne, máte nevyčíslitelnou hodnotu pro obě strany, každému ale jednou zkrátka přestane přát štěstí.“

Její slova jej natolik zarazila, že se k ní otočil.

„Proč byste mě měla varovat?“

„Stará historie,“ zašeptala a zamířila ke dveřím. Tiše je otevřela a opatrně se rozhlédla, než vyklouzla do houstnoucí tmy.

Shay zůstal stát bez hnutí. Náhle totiž pochopil její slova a strnul.

Stará historie.

Na tónu jejího hlasu mu bylo něco povědomé, navzdory přízvuku, chladnému hněvu, silným sklům brýlí a paruce mu připadala známá. Probouzela v něm jakousi vzpomínku. Něco jako tichou ozvěnu v krvi. Tiše stál a pátral v paměti.

Zamířila směrem ke Královskému paláci a zkušeně se propletla uličkami vzhůru k Rue de Petit Champs. Kráčela svižně, ale ne zas příliš rychle, aby nepoutala pozornost. Na červen byla teplá noc, dláždění a zdi obrácené na jih vydechovaly příslib letního žáru. Přejela rukou po omšelém vápenci. Opodál uviděla nálevnu, v níž se občas zastavila. Byla plná lidí. Zašla do stínu a přetáhla si přes hlavu kapuci

hedvábného pláště, novou a drahou bílou paruku si zmuchlala do kapsy, protože byla příliš nápadná.

Dnes večer neměla chuť se s nikým vidět a cokoli vysvětlovat. Chtěla se umýt. Sednout si doma na balkon a dát si sklenku Pouilly-Fumé s kouřovou příchutí, které si předešlého dne koupila ve čtvrti Marais od židovského obchodníka s dobrými kontakty v úrodných vinařských údolích na Loire.

Chtěla být sama.

Měla poslat někoho jiného, aby Shayborna varoval. Mohla mu napsat zprávu, nebo vzkaz zašeptat do tmy, aniž zapálila svíčku. Mohla mu informaci předat nesčetnými jinými, bezpečnými způsoby, ale neudělala to. Šla za ním osobně a vyřkla přesně to, co si měla nechat pro sebe.

Stará historie.

Dvě slova potřísněná studem a krví. Dvě slova značící přerod z dívky, již bývala, v ženu, kterou se stala.

Vyložila karty, protože ministerstva policie a války po ní brzy půjdou tak jako po Shaybornovi a protože po šesti letech na útěku konečně vyčerpala všechny možnosti.

Byl by to zázrak, kdyby nebyla po smrti dokonce ještě dřív než tenhle anglický špion, který po celé Francii vyvolal pozdvižení svým útekem z Bayonne. Místo aby se pak vrátil do bezpečí Španělska, jak se všeobecně očekávalo, namířil si to na sever, do samého srdce Napoleonova hájemství.

Proč?

Odpověď na tuto otázku byla předem jasná.

Shayborne tu byl proto, aby pochopil, co by se mohlo stát v blízké budoucnosti, a kde Císař uplatní svou moc, zda v Rusku, nebo na Kontinentě, a jaká je velikost vznikajících armád. Takové informace

mohly změnit průběh války a britský generál Arthur Wellesley čekal na instrukce v záloze na severním pobřeží Španělska.

Svého času by jí to možná zajímalo víc, třeba by popřála sluchu láteření generálů a nářkům různých ministrů a dobře by poslouchala.

Jenomže člověk mohl odhalit pravdu jen v omezené míře, než ho pohltily lži. Lstivost měla své meze a jí ve městě, kam už nepatřila, docházely možnosti.

Udělala tu chyby, že svěřila citlivé dokumenty kurýrovi, který, jak teď už věděla, s ní hrál nečistou hru. Následkem toho byla větší část jedné rodiny po smrti. Dosud se jí nepodařilo zcela pochopit, jak mohlo k takové zradě dojít. Pokyn k vyvraždění rodiny Duboisových dal kdosi na vyšších místech, ale nešťastná událost poskvřnila její jméno a pověst, a také její život visel nějakou dobu po vraždě na vlásku. Ti, co zemřeli, byli dobří a nevinní lidé, kteří netušili, kam až se dá v rozkladné válce zajít, lidé v nesprávný čas na nesprávném místě. Navíc mezi nimi byly dvě malé děti. Hrůznost té události ji ničila.

Někdy se jí zcela bezdůvodně rozbušilo srdce a tlouklo tak rychle, až myslela, že bez dechu padne k zemi. Nenávist jí vězela v krku jako rybí kost.

Neradostně se prodírala cestičkami, které pro ni dosud zůstávaly otevřené. Do Anglie se vrátit nemohla, i kdyby chtěla. Musela zmizet a stát se někým zcela jiným, nejdřív se ale potřebovala postarat, aby se zbylí členové rodiny Duboisových dostali do bezpečí. Přinejmenším to jim byla dlužná. Peníze získané obchodováním s tajnými informacemi měla uložené na snadno dostupném místě, takže je mohla využít.

Přístavy byly zavřené a zabarikádované a každý,

kdo cestoval na delší vzdálenost, byl podezřelý. I tak se však mohla jako stín ztratit v jakémkoli evropském městě. Jakmile by se ocitla za hranicí Paříže, nikdo by ji neznal.

Zamračila se. Věděla totiž, že by nedokázala nechat majora Shayborna na pospas těm, kdo ho budou chtít zabít. Velmi na ni zapůsobilo, když vstoupil do svého apartmá a ona poznala, že je to skutečně Shay. Po všech těch letech nečekala, že ho ještě kdy spatří, natož v samém srdci nepřátelského území.

Oči měl ještě zlatavější, než si pamatovala, a tvář pohublou. Vlasy si obarvil do tmavého odstínu, tím si byla jistá, ale čas k němu byl laskavější než k ní.

„Věčná škoda,“ špitla si pro sebe. Věděla, že jí touha pomstít podlou a nečekaně krutou zradu zbrázdila čelo.

Kdysi, když sem před osmi lety přijela s otcem z Anglie, bývala také krásná. Zaplašila smutek a soustředila se na cestu domů přes La Place de La Bourse a tichou střední čtvrtí do ulice Rue St Berger. Domy tu nebyly tak zdobné a velkolepé a ulice byly užší. Když se opodál rozštěkal pes, zastavila se a čekala, až ztichne. Pak teprve se začala tiše plížit vzhůru po točitém schodišti. Ještě jedno patro a stála přede dveřmi svého pokoje. Zkontrolovala zámek a viděla, že vlas, který k němu upevnila, zůstal neporušený. Ani v jemném prachu, kterým posypala práh, nebyly žádné stopy, odemkla tedy a vešla dovnitř.

V pokoji panovala tma a ticho. S úlevou zavřela oči, a tak jako každý večer po návratu domů si v duchu znovu prošla celou svou cestu městem.

Nikdo ji nesledoval. Stíny luceren zůstaly neporušené a nikde nepostřehla ani známku nebezpečí.

Tohle byl teď její domov, tenhle malý kousek Paříže, a znala ho jako své boty, každou tvář, každý kámen, každičkový zvuk vydávaný vším, co bylo v pohybu. Takové znalosti jí zaručovaly bezpečí. Nevyhnutelně z nich vyplývalo osamocení, byla však zvyklá být sama.

V jejím bytě toho bylo pomálu. Zcela jí to vyhovovalo. Žila tak všechny ty týdny, měsíce a roky od chvíle, kdy byl její otec zavražděn. Jen tak dokázala přežít poté, co byla vržena do naprostého chaosu.

Stará historie.

Neměla nic takového vyslovit, ale za těmi slovy se skrývala další pravda, která se prodrala povrchní marnivostí a vyšla na světlo boží. Zahlédla její záblesk v Shayových očích.

Znala ji i ze svých snů.

Shayborne s touto informací ovšem stejně sotva mohl nějak naložit, protože musel za pár dní odjet. Celeste se zadrhl dech v hrdle, když ho uviděla. Až na Julese, který byl jejím kontaktem na Ministerstvu války, zatím nikomu nedošlo, co je Shay zač, stačilo ale dát si dvě a dvě dohromady a agenti, kteří se snaží Shayborna najít, pochopí, co jim uniklo.

Dobře Julesovi zaplatila, aby osmačtyřicet hodin mlčel, ve skutečnosti ale mohla počítat sotva se čtyřiadvaceti. Takové tajemství mělo cenu menšího jmění a agent se bude rozhodovat mezi loajalitou a zlatem. Možná i dvanáct hodin by znamenalo chtít po něm příliš.

Podezřelý byl také pan McPherson, starý skotský klenotník, který se snažil zjistit pravdu o Napoleonových krocích způsobem, který zpočátku nevzbouzel podezření...

Stačilo ale, aby se nepřátelé spojili, a kdokoli lorda

Summerleyho Anthonyho Williama Shayborna dostane. Summera. Tak mu říkala. Poválela si jméno na jazyku a polkla jeho chuť. Už jí nepatřil. Oběma jim byly rozdány karty, které je navždy odtrhly od sebe a změnily je tak, že by v nich nikdo nepoznal neviňátka, jimiž kdysi bývali.

Poodhrnula závěs a vyklouzla na balkon. Dávala si při tom dobrý pozor, aby se držela při zdi. Téměř nikdy teď nevstupovala na volné prostranství, protože bylo nebezpečné nechat se přistihnout na světle. Vždycky musela mít za zády něco pevného, co jí poskytl ochranu.

Soustředěně si rozepnula plášť, uvolnila šněrování korzetu a nechala si kůži laskat nocí. Osvobozené bradavky se jí hrdě vztyčily a Celeste zaklonila hlavu a zavřela oči.

Vzpomínala.

Jaké to bylo cítit Summera na sobě, jak ji hýčkal a jak žhnul, napjatý a pevný. Myslela na tyhle věci, když otec zemřel a ona se ocitla v zajetí. Tehdy ji zachránily jediné vzpomínky na Shayborneovu dobrotu a čestnost, protože když oné noci v Sussexu pod něžně poblikávajícími hvězdami vyslovil její jméno, znělo jí jako hudba, a cítit jej v sobě byla jedna báseň. Vždycky také vnímala, že dokáže být nebezpečný, i když ho mírní smysl pro občanskou povinnost. Tato prudkost ruku v ruce s bohorovným klidem tvořily závrtnou kombinaci, která ji k němu přitahovala. Byl mužem, který by dokázal překonat každou překážku a přežít.

„Náš Pane, jenž jsi na nebesích...“

Prastará slova modlitby ji uklidňovala a Celeste nahmatala v kapse otcův růženec a navyklými pohyby si nechala klouzat mezi prsty jantarové korálky.

Milování se Summerem bylo jednou z věcí, kterých nikdy nelitovala, tehdy ani teď. Pamatovala si dívku, kterou tenkrát byla, svou nevinnost i aroganci. Napadlo ji, jestli se všechny mladé a krásné dívky chovají stejně namyšleně jako kdysi ona. Bylo dobře, že aspoň to má za sebou.

Sklouzla pohledem k jizvám na svém levém zápěstí, vybledlým doběla. Přejela si po nich prstem a znovu ji překvapilo, jak je kůže v těch místech bez citu. Tohle se z ní stalo, poničená bytost, která poznala, co je to skutečná hrůza, a přežila. Jen taktak.

Litovala, že si ostříhala vlasy tak nakrátko. Sesekané konečky jí trčely kolem obličeje.

Pozvedla sklínku kvalitního Pouilly-Fumé, obrátila ji do sebe a nalila si další. Úzkost ji začala opouštět.

Shay zatáhl závěsy, a teprve pak rozsvítil další dva svícný, které postavil po stranách krbu. Měl už Paříže s jejími věčnými úskoky a mlžením po krk. Pár minut po odchodu návštěvnice mu došlo, s kým měl tu čest.

Byla to Celeste Fournierová. Naposledy ji viděl před osmi lety v Anglii. Každý, kdo se s ní setkal, opěvoval její krásu, on však na ní nejvíc miloval její nedokonalosti, zranitelnost, kterou skrývala za úsměvy.

Zarazil se nad slovem *miloval*. To přece jen bylo trochu silné, třebaže v osmnácti má srdce sklon přehánět.

Trhl sebou, když se ozvalo zaklepání na dveře. Že by se vrátila? Když odšoupl zástrčku a otevřel, uviděl na prahu Richarda Cunninghama. Vzpomněl si na Celestino nedávné varování, rychle ho vtáhl dovnitř a zase za ním zavřel.

„Vypadáš, jako bys viděl ducha, Ricku,“ poznamenal.

„Možná jsem viděl,“ odvětil nově příchozí hlasem, v němž zaznívaly obavy. Došel ke stolu a sám si nalil brandy z Shayovy nejlepší lahve. Cunningham zkrátka zůstal labužníkem za všech okolností.

„Schyluje se k potížím, Shayi. Včera došlo k pozdvižení, které rozštěpilo uzavřený svět pařížských výzvědných služeb, a teď se všichni navzájem obviňují ve snaze posílit svou moc. V důsledku toho je každý sám za sebe a je třeba dávat si pozor, aby člověk neskončil a dýkou v zádech.“

„Máš na mysli povraždění členů rodiny Duboisových?“ zeptal se Shay.

„Takže o tom víš? Od koho?“ Shayův přítel překvapeně povytáhl obočí nad tmavýma očima. „Městem jde hlas, že Napoleonovi poskoci odstraní každého, kdo nesouhlasí s Napoleonovou vizí budoucnosti Francie. Týká se to i rodin těch, kteří si dovolili kritizovat režim, o němž kdekdo ví, jak je prohnílý. Prý dostali inkriminující dokumenty, papíry vzbuzující pochybnosti ohledně jejich loajality vůči Francii. Napoleon ve své touze po moci zešílel!“

„Žene ho pošetilá touha po velikosti,“ odtušil Shay. „Jestli dobude Rusko, nikdo Bonapartovi nezabrání, aby vládl světu.“

„Zima ho srazí na kolena,“ zabručel Cunningham, „dej na moje slova. Od Moskvy ho dělí tisíce kilometrů.“

„Takže ty odjíždíš? Rozhodl ses vypadnout?“ zeptal se Shay a významně pohlédl k brašně u dveří.

„Odjízďím. Dneska v noci. Pojeď se mnou, je to jediná možnost, která dává smysl.“

Ještě před patnácti minutami uvažoval Shay o tomtéž. Přijít tato nabídka o čtvrt hodiny dříve, možná by se sbalil a opustil město. Všechny zprávy měl odeslané, povinnosti splněné.

Teď ale zavrtěl hlavou. „Musím ještě něco dokončit,“ řekl.

Pomyslel na Celeste, na to, jaký mu na seníku v Langley dala dar, zatímco dovnitř dopadaly šikmé paprsky zimního slunce pronikající puklinou v zaprášeném okně. Měla dlouhé údy, byla dokonalá a smutná.

„Víš o hrozícím nebezpečí James McPherson?“ Bylo třeba myslet také na ostatní.

„Pokud neví, znamená to, že jeho zvědové nefungují, jak by měli. Tady je po všem, cožpak to nevidíš? Nic už nemůže změnit výsledek války, která postrádá sebemenší smysl. Pokud si Malý kaprál chce nechat podříznout krk, proč bychom tu zrovna my měli zůstat a brodit se v krvi?“

„Kam máš namířeno?“

„Na severní pobřeží. Jsou tam rybáři, které určitě víc zajímá zlato než politika. Ti mě převezou přes Kanál.“

„V tom případě ti přeju hodně štěstí a šťastnou cestu.“

„Proč se, sakra, nepřipojíš?“

„Beze mě to pro tebe bude bezpečnější. Dneska jsem se dozvěděl, že moje krytí bylo prozrazeno.“

„Bože můj. Proč tedy u všech všudy zůstáváš?“

„Je to jenom na chvíli. Odjedu zítra večer.“

„V tom případě si sežeň jinou uniformu. Doneslo se ke mně, že budou šacovat každého vyslance amerického prezidenta Madisona.“

„Už jsem slyšel. Ale děkuju.“

„Až dorazíš domů, bude na tebe v některé londýnské hospodě čekat brandy.“

„Beru tě za slovo.“

„Ve Španělsku i v Anglii tě považují za hrdinu, Shayi, měj ale na paměti, že život máš jenom jeden.“

„A umřít můžu taky jenom jednou?“

„To taky.“

Když se za Cunninghamem zavřely dveře, Shay přistoupil ke stolu a dopil brandy, které si host nalil. Sfoukl svíčky, roztáhl závěsy a posadil se. Zadíval se na měsíc, jehož obrys byl sotva viditelný na pozadí kupících se mraků.

Ještě den, a bude po všem. Válka pro něj skončí, i práce u výzvědné služby. Bude volný. Vlastně si nedovedl představit, že by po návratu domů do Luxfordu mohl být spokojený.

Druhého dne časně ráno se Celeste v přestrojení, s nůši plnou chleba a housek, vydala do rušné tržnice Les Halles, kde na ni, jak se ukázalo, čekal Guy Bernard. Kdyby si dávala větší pozor, mohla se mu jednoduše vyhnout, ale ocitla se s ním téměř tváří v tvář, takže nebylo úniku. Byl brunátný v obličejí a z jeho postoje poznala, že není v dobrém rozpoložení.

„Stala se z tebe zrádkyně, *ma chérie*?“ procedil sarkasticky. „Proslýchá se, že po fiasku s Duboisovými děláš pro Angličany.“

„To bych musela mít zájem na tom, jak to všechno dopadne, Guyi, což nemám,“ vpálila mu v odpověď. Hrála stejnou hru jako on a moc dobře věděla, že Guy svou práci nedělá z věrnosti Francii. Oba se nechávali najímat od každého, kdo jim dobře zaplatil. Přesně v tom byla jejich síla i slabost. Když Celeste

viděla, že se Guy uklidnil, pustila nůž, který dosud svírala v kapse, a oddechla si.

Potřebovala vědět, co Guy zamýšlí, mít představu o jeho dalších krocích. Ačkoli by bylo rozumnější vzít nohy na ramena, klidnější vnitřní hlas jí velel, aby byla trpělivá. Bez Guyových kontaktů v užších kruzích výzvědných agentur by byla dávno mrtvá. V oněch prvních osmnácti měsících čiré hrůzy ji zachránil tolikrát, že mu musela být vděčná. V Napoleonově Paříži se nežilo snadno a nebýt jeho, jako osamělá urozená žena by nepřežila ani týden.

Naučila se spoustu věcí. Od Guye. Naučila se přežít a vést si dobře. Vstala z popela hanby a znovu se začlenila mezi živé, s nožem v ruce a nenávistí v srdci. Guy ji naučil, jak držet nenávist na uzdě, jak ji využívat a žít s ní. Celeste teď byla jako tisíc žen, ve všech možných ohledech. Její staré já, které po otcově smrti sotva živořilo, bylo pryč. Měla v paměti příliš mnoho ran a život se jí tolikrát rozpadl na kusy, že přestala být celistvou bytostí.

Proto neucukla, když jí Guy položil dlaň na ruku. Koneckonců měla dobrý důvod předstírat, že k sobě ještě patří, i když jim už nezbývá moc času. Bez přetvářky nešlo proplout zrádnými cestami špionáže a přežít.

„Jsi teď příliš osamělá, Brigitte. Už tě ani nepoznávám, jsi jiná než dřív.“

Svého času se jí Guy Bernard líbil, líbilo se jí jeho zanícení a energie, s jakou bojoval za lepší Francii, dokud nepoznala, že jeho ambice se neopírají o morálku a nezjistila také další věci.

Byl nebezpečný a příliš pil. Než uplynul první rok jejich manželství, přestala s ním intimně žít. Dalších šest měsíců pak ještě kvůli práci předstírali, že je

mezi nimi všechno v pořádku. Tvořili spolu obávaný tým, a pokud se Guy doslechl něco, co jí uniklo, postaral se, aby se to dozvěděla, a naopak. Koneckonců nově stvořená mademoiselle Brigitte Guerinová byla žena z kouře a odlesků zrcadel. Guy v jakési zapadlé uličce sebral identifikační průkaz mrtvé kurtizáně, protože byla podobně stará jako Celeste a měla stejnou barvu vlasů, očí i tělesnou výšku. Papír stačil k tomu, aby se Celeste mohla vdát, znovu se stala legální občankou a měla jakousi minulost a tudíž i současnost a budoucnost. Změna jména ji měla ochránit.

Mezi Celeste a Brigitte Guerinovou nebyla žádná spojitost vedoucí k Celestinu otci a chybám, kterých se dopustil. Guy Bernard jí díky svým známostem zajistil ochranu a už nikdy nevyslovil její rodné jméno. Ale vložila se mezi ně politika a vrtkavost štěstěny, která Francii ne vždy přála. Guy čím dál častěji propadal záchvatům zloby a zmocňovala se ho melancholie. Celeste už to nakonec nedokázala vystát.

Vydala se vlastní cestou a s sebou si vzala všechny dovednosti, kterým ji manžel naučil. Dovednosti, které se jí dostaly pod kůži, ale nedokázaly zaplašit tíživý pocit prázdnoty. Guy ji nějaký čas pronásledoval a tvrdil, že se změní, Celeste ale jeho slibům nepodlehla, a tak také on šel dál a měl jiné ženy, z nichž některé byly ještě děti. Celeste v hloubi duše věděla, že v nějakém jiném životě by o něj sotva zavadila okem.

„Za koho dneska jsi?“ zeptal se Guy a přelétl pohledem po jejích kalhotách a saku. Zadíval se na pečivo, které nesla. „Za poslíčka od pekaře?“ zeptal se. Sebral jí rohlík a zakousl se do něj, až se mu spadlé drobtý zachytily na pocuchaném tmavém vousu. „Benet chce, abys mu přišla vysvětlit, co se pokazilo

s Duboisovými. Zdá se mu, že ten případ vrhá stín pochybností na tvou loajalitu.“

Celeste od něj ustoupila a pohodila hlavou. „A na tvou ne?“ odsekla. „Louisovi Duboisovi bylo sedm a půl a Madeline Duboisové sotva pět.“

Guy tiše zaklel. Výrazy, které použil, byly dávnou vzpomínkou na mládí prožité na venkově v západní Francii. Byla to chyba, díky níž by si i nepříliš důvtipný agent hned domyslel, o koho se jedná.

„Neměli tam být.“

„A to je pro tebe omluva?“

Guy obrátil list a vrátil se k pracovním záležitostem. „Ve městě je anglický špion, major Shayborne,“ řekl. „Kdyby se ti podařil takový úlovek, mohl by ti Benet zase věřit.“

„Máš na mysli vojáka, který stojí v čele Wellesleyho výzvědných služeb?“ Zaradovala se, jak upřímné překvapení dokázala do svého dotazu vložit.

„Přesně toho. Vyhnul se vězení v Bayonne, i když popravdě řečeno mohl uprchnout kdykoli během cesty přes Španělsko a být už teď zpátky v bezpečí u španělských partyzánů. Člověka napadá, proč to vlastně dělá. Jako by se v Paříži snažil zjistit vojenské možnosti Velké armády. Počty vojáků. Směr pohybu. Vyzbrojení a případné plány do budoucna. Až ho chytíme, je jisté, že ho pověsí. Hezky v tichosti, aby z něj neudělali mučedníka.“

Celeste už tohle všechno věděla. Guy Bernard jí neříkal nic nového, důležité však bylo, co vynechal.

Nikdo zatím nepřišel na souvislost s Jamesem McPhersonem. Nevěděli ani o propojení s Amerikou, protože o něčem takovém by se Guy určitě zmínil.

Otázka tedy zněla, odkud informace má. Celeste se

ho nemohla jen tak vyptávat. I po ní někdo šel, dneska si dvakrát všimla, jak ji zpovzdálí někdo pozoruje. Cizí lidé, možná agenti tajné policie nebo z Ministerstva války. Případně z Pařížské městské gardy.

Vír událostí všechny strhával se stále větší rychlostí. Napoleonovo nejnovější tažení do Ruska vedlo k rozkolu zájmů a dalo se čekat, že se dění záhy vymkne kontrole. Celeste bylo jasné, že by měla Summera Shayborna ponechat vlastnímu osudu, ať už bude jakýkoli. Sám si zvolil svou cestu, která ho dovedla až sem. Štěstí netrvá věčně, to Celeste věděla lépe než kdokoli jiný. Ale třebaže jí rozum říkal, aby z Paříže uprchla, nohy ho nechtěly následovat.

Nevěděla, zda za to může pošetilá sentimentalita nebo varovná předtucha. Člověk se nesmí do případu příliš ponořit, jinak ztrácí odstup. Tak znělo první pravidlo špionáže.

Znepokojeně si skousla spodní ret a Guy Bernard, který si její mimiku špatně vyložil, se usmál. „Nastěhuj se zpátky ke mně, Brigitte. Společně si je všechny udržíme od těla, tak jako dřív. Dokážu tě ochránit.“

„No, myslím, že už oba víme, jak takové sliby končí,“ namítla Celeste. „A navíc, co když mě teď platí moji vlastní dobrodinci?“

Potřebovala ho zmást, aby se nedovtípil, jak se věci doopravdy mají. Penězům vypláceným za ochranu rozuměl a věřil.

„Vlastní dobrodinci?“ otázal se a neznělo to radostně.

„Jsou tací, kteří dobře zaplatí za informace odposlechnuté na správném místě. Bankéři, majetní lidé. Potřebují vědět, jaká je situace, aby mohli výhodně prodávat a nakupovat.“

„A ty jim dáváš svoje tělo?“ Naklonil se k ní a chytil ji za paži nad loktem. Výmluvně se jí při tom otřel hřbetem ruky o ňadro.

„Do toho ti už nic není, Guyi. Pokud půjdeš proti mně, půjdeš zároveň i proti nim. A z toho nebudou mít radost.“

Trochu čekala, že jí u Gyue pohružka jen tak neprojde, a vlastně by útok z jeho strany uvítala. Byl by to snadný konec. Konečně by měla klid. Napadlo ji, jako už tisíckrát, čím že se to doopravdy stala. Lži byly její druhou přirozeností, stejně jako úskoky. I tak ale byla ráda, když ji nechal být.

„Nesluší ti, když se chováš jako děvka, Brigitte,“ řekl.

Celeste se urážka dotkla. Kdysi lpěla na morálce, ale s tím byl po otcově smrti konec. Přispěla k tomu změna jména, sňatek i samotné okolnosti. Součástí všeho byla nejspíš i lhostejnost. Ani si neuvědomila, že dokonává dílo zkázy, když k získávání cenných informací využívá své tělo. Vědomí, že hlouběji už klesnou nemůže, jí skýtalo jistou útěchu.

„Benet tě chce vidět.“

„Protože si myslí, že toho anglického majora dokážu najít?“

„Wellesleyho důstojník výzvědné služby je velká ryba. Mohla by ses tím vyplatit a mnohé napravit. Jako bys na stříbrném podnose naservírovala svou nezpochybnitelnou věrnost Francii.“

„A Shayborne má být hlavní chod?“

„Lepší, než kdyby si smlsli na tobě, řekl bych.“

Celeste se usmála.

„A po tom, jak jsi to zpackala, Brigitte, budou možná také tvoji přátelé muset znovu přijít s nějakými důkazy svojí loajality.“

Celeste na to užuž něco řekla, ale zarazila se. Nebylo mu co věřit.

„Přijdu, až budu moct.“

Guy zavrtěl hlavou. „Benet tě chce vidět do hodiny,“ řekl.

„Dobře tedy,“ přikývla Celeste.

Uvažovala, jestli by dokázala Guye zabít, kdyby na to přišlo, třebaže si uvědomovala, že jemu patrně táhnou hlavou tytéž myšlenky. Ke konci jejich vztahu ji mnohokrát zbil. Nejprve si myslela, že si takové zacházení zaslouží, a přilezla, aby dostala ještě víc. Až když jí schválně zlomil tři prsty, ho navždy opustila.

Mattieu Benet, nově dosazená hlava pařížské operace, byl první, na koho v domku kousek od Rue du Faubourg narazili. Vypadal unaveně, s pleší halabala začesanou zplihlými prameny tmavých vlasů, z nichž jeden se odlepil a visel mu na nesprávné straně pěšinky téměř až k rameni. Celeste musela odolávat pokušení přistoupit k němu a připlácnout zatoulaný pramen zpátky na místo.

Šel rovnou k věci, o Duboisových se slovem nezmínil. Pro Celeste to byla úleva, zůstávala však ve střehu.

„Kolují zvěsti, že se ve městě zdržuje major Summerley Shayborne, operační důstojník Wellesleyho výzvědných služeb. Napoleonovo Ministerstvo války má eminentní zájem zjistit, co je na těchto zvěstech pravdy. Pokud tu Angličan skutečně přebývá, je nezbytně nutné zajistit, aby z toho nevznikl problém. Ministerstvo požaduje rychlé a rázné skoncování s jakýmikoli politickými komplikacemi, které by z přítomnosti takové osoby mohly vzniknout.“

„Znamená to tedy, že se nebude vyjednávat o jeho propuštění?“ zeptal se Guy a Benet zavrtěl hlavou.

„Nebude. Můžeme ho ale zadržet a vyslechnout pro účely vlastního vyšetřování, než se ho zbavíme. Ministerstvo války žádá jeho krk a Henri Clarke čím dál hůř nese všechny zvraty ve válce způsobené Británií. Shaybornovo zpravodajství z bojiště je neskutečně přesné a pravdivé, a proto také pro nás vysoce nebezpečné. Je třeba udělat přítrž jeho odhadům našich příštích kroků.“

„Umlčet ho navždy?“

„Co nejrychleji to jen půjde. Jdou po něm všechny pařížské agentury. Každá by ráda ukořistila tak cenný skalp. Já jen doufám, že to budeme my, kdo ho získá.“

Rozložili na stole mapu Paříže s hranicí vyznačenou kolem čtvrti, v níž Celeste předešlého večera Shayborna navštívila. Viděla, že se smyčka utahuje. Pokud nevzal vážně její varování, chytí ho, protože v Paříži nejspíš nebude okruh jeho spřízněných agentů tak široký, jako ve Španělsku a Portugalsku.

Mohli by mu pomoci zdejší kněží rozhořčení znárodněním svých kostelů, Celeste ale pochybovala, že by se dovolal pomoci u obyčejných občanů. Napoleon všem chytře nasliboval lepší živobytí a pracovní podmínky.

Shayborne zůstane v nebezpečných ulicích města odkázaný jen sám na sebe a svůj rozum. Celeste se zvolna nadechla.

„Tady a tady mám spolehlivé zdroje,“ ukázala prstem na mapě. „Celkem rychle zjistím, jestli o špionovi něco nevědí.“

„Myslíme si, že pořád ještě nosí vojenskou uniformu,“ poznamenal Benet. „Vzhledem k tomu, kolik se po městě pohybuje vojáků, je to chytrý převlek.“

Celeste se zamračila a Benet pokračoval.

„Hádám, že se nebude ukazovat v šarlatovém kabátě pěchoty, ale spíš bude chodit v něčem nenápadnějším.“

„V uniformě země sympatizující s Francií,“ pronesl Guy a všichni tři se nad tím zamysleli.

„Dobry postřeh, ten se bude hodit,“ pochválil Guye Benet a mávl na muže pracujícího u vedlejšího stolu. „Lamberte,“ oslovil ho, když k němu muž přistoupil, „zjistěte, kolik je v Paříži vyslanců prezidenta Madisona a jaké mají kontakty. Je to vysoce citlivá záležitost a budeme muset být opatrní, ale chci tu informaci mít na stole, jakmile se k ní dostanete.“

Celeste si pomyslela, že v tom případě je to otázka pouhých hodin. Napadlo ji, jestli k podobným závěrům došly i jiné pařížské výzvědné služby. Výslech znamenal mučení. Kdyby Shayborna chytili, sešel by ze světa ošklivou smrtí. Nebylo by v její moci tomu zabránit. Pohlédla na Guye Bernarda, kterému se v očích zračila otázka. Odvrátila zrak.

Občas tyhle lidi nenáviděla s takovou záští, až myslela, že to bude její konec. Jindy však pocítila, že se jí zvolna vrací dávno ztracená čest, když se jí podařilo zachránit další oběť lapenou v osidlech politiky.

Tato dvojakost byla jejím pokáním i spásou.

Cestou domů viděla na nábřeží Seiny kráčet smuteční průvod a poznala, že je to poslední rozloučení s rodinou Duboisových. Pohřební vozy mířily z Paříže směrem na Nantes a k venkovskému hřbitovu, kde budou povraždění členové rodiny uloženi k věčnému odpočinku.

Při představě mrtvých dětí zpomalila a zlomila se